

HET LICHT DER WERELD.

Een Paaschverhaal

door

JOHANNA.

NIJKERK, G. F. CALLENBACH.

HET LICHT DER WERELD.

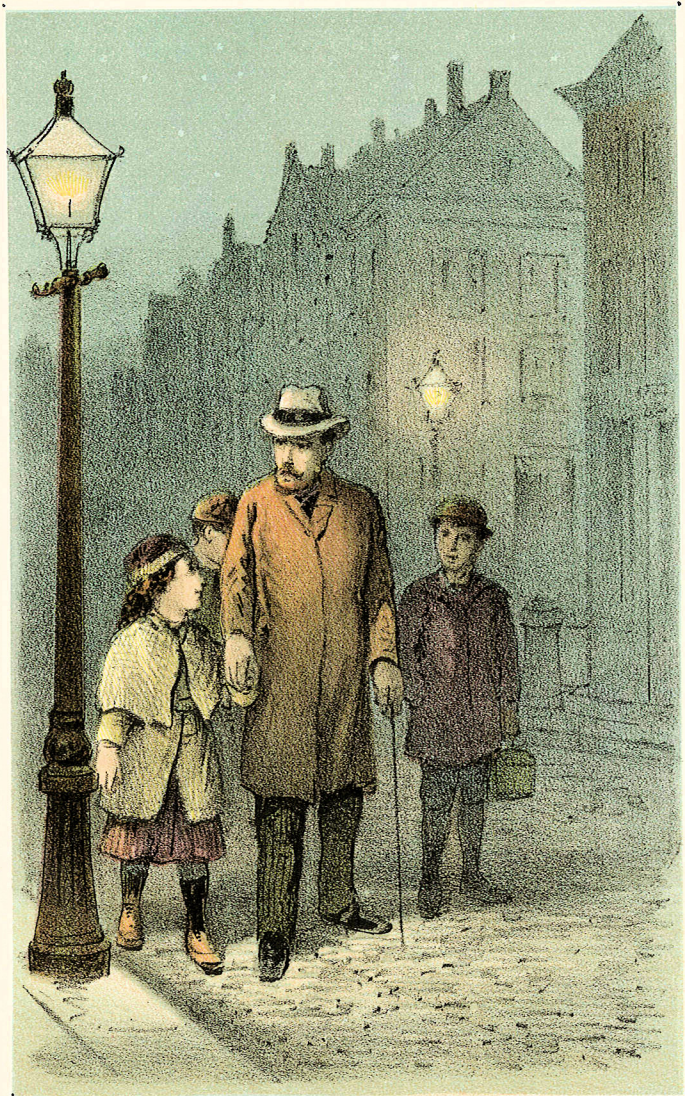
EEN PAASCHVERHAAL

DOOR

JOHANNA.

NIJKERK,
G. F. CALLENBACH.

HET LICHT DER WERELD.

Er zou iets heerlijk in de Paaschvacantie plaats hebben, tenminste als allen bij het leven en de gezondheid bewaard bleven, en als het weder heel mooi was. Iets zóó heerlijk en zóó buitengewoons, dat het haast niet te gelooven was. Maar het moest toch wel waar zijn, want *Vader* had het beloofd, en *Vader* had nog nooit zijn woord gebroken. Door de omstandigheden gedwongen had *Vader* wel eens zijn belofte niet kunnen vervullen, maar dat was natuurlijk iets heel anders geweest, dan zijn woord breken. Zoo had hij een jaar geleden beloofd met zijne twee jongens Oom Willem, die in den Haag woonde, te gaan feliciteeren; maar op den avond vóór Ooms verjaardag had de post een brief gebracht, waarin Oom berichtte, dat Tante plotseling zeer ongesteld was geworden, zoodat zijn verjaardag heel stil voorbij zou

moeten gaan. Het zou hem veel genoeg doen, als Vader eens naar de zieke zuster kwam zien, maar dan zonder kinderen.

Door dien brief was het geheele reisplan in duigen gevallen. Vader had toen gezegd, daar de jongens o zoo droevig en teleurgesteld waren geweest: „Hoort eens, jongens! dat is nu geheel buiten mijn schuld; maar, wanneer ik u weer iets beloof, dan zal ik er altijd bijvoegen: „Indien de Heere dat wil.” Bovendien had Vader nog gezegd, dat uit deze teleurstelling al weer te leeren was, dat de mensch wikt, maar God beschikt. Daarom moeten wij nooit te veel staat maken op de belofte van een mensch, maar alleen ons vasthouden aan de beloften *Gods*, die alle op *Zijnen* tijd vervuld zullen worden, omdat geen enkele macht hare vervulling op den duur in den weg kan staan.

Toen nu Vader zijn belofte voor de Paaschvacantie gaf, zeide hij tevens: „Ge begrijpt mij, kinderen! als *de Heere* wil, en als het Hem belieft ons mooi weder te geven.” Jacob en Joost hadden aanstonds gevraagd, of zij om mooi weer mochten bidden, waarop Vader geantwoord had, dat zij dat wel mochten doen, maar altijd moesten bedenken, dat, als de Heer toch beter vond om het plan niet te laten doorgaan, zij niet mochten morren en klagen. Zij beloofden zulks en

baden nu elken dag om mooi weer; en de zesjarige Hanna, die denkelijk zelf niet mede zou gaan, omdat zij nog zoo'n kleine peuzel was, bad met haar broertjes mede, en eindigde haar gebed altijd met deze woorden: „Als u het goed vindt, lieve Heer! maak u het weer dan zóó mooi, dat *ik* ook mee mag gaan.”

Waarin zou nu de vreugde bestaan, welke de Paaschvacantie moest aanbrengen?

Een paar weken geleden zat de familie Van der Gilt op Zondagavond, nadat de lamp was aangestoken, als naar gewoonte rondom de tafel. De kinderen mochten Zondags altijd een half uurtje langer opblijven, dan op andere dagen. De reden daarvan was, dat Vader of Moeder alsdan een mooi verhaal hun voorlas. Jacob, Joost en Hanna vonden dat veel prettiger, dan dat zij zelf lazen. Zij begrepen alles beter, als Vader of Moeder las en er tusschenbeide nog een kleine verklaring aan toevoegde.

Nu had Moeder op genoemden Zondagavond een verhaaltje voorgelezen, waarin een beschrijving voorkwam van een zonsopgang. Toen had Vader gezegd, dat hij eens als jongeling een prachtigen zonsopgang had aanschouwd, die zulk een diepen indruk op hem had gemaakt, dat deze hem altijd was bijgebleven. De kinderen hadden, medegesleept door Vaders beschrijving, het plan gemaakt ook eens vroeg op te

staan, om uit het raam de zon te kunnen zien opgaan. Jacob was daarom op zekeren morgen tegelijk met de kippen opgestaan en op zijn bloote voetjes de trappen opgelopen, naar den zolder; maar hij had daar niets kunnen zien, omdat het raam niet op het Oosten, waar de zon verrijst, maar op het Westen uitzicht gaf, en vervolgens omdat hooge huizen en schoorsteen en het uitzicht belemmerden.

Deze mislukte poging had het verlangen nog sterker doen worden. Toen was Vader zoo goed geweest zijn kinderen te beloven, dat hij met hen eens buiten op het land naar een zonsopgang zou gaan zien.

De tweede Paaschdag was daarvoor de geschiktste dag: dan behoefde Vader niet naar zijn kantoor en de kinderen niet naar school te gaan. Den vorigen avond konden allen zich vroeg ter ruste begeven. Moeder zou voor broodjes en sinaasappelen zorgen, welke men tot stilling van honger en dorst zou medenemen. Al zeer vroeg zou Vader met de kinderen op weg gaan, daar zij eerst nog de geheele stad moesten doorwandelen, eer zij op het vlakke veld kwamen, dat door een rij heuvelen begrensd werd.

Daar achter die heuvelen zou de zon te voorschijn moeten komen.

De ouders dachten wel, dat de tocht wat vermoeiend, en de nachtlucht wat kil voor het kleine volkje zou

zijn, zoodat het genoeg niet aan de verwachtingen zou beantwoorden; maar de kinderen zelf geloofden daar niets van. Zij stelden zich van hun vroegtijdig uitstapje slechts *onvermengde* vreugde voor.

Mocht het weer bijzonder zacht en mooi zijn, dan zou ook zusje Hanna op haar dringend verlangen meegaan, terwijl Moeder met het kleine broertje alleen thuis zou blijven.

O, hoe dikwijls werd er in de dagen vóór het Paaschfeest naar de lucht en naar den barometer gekoken. Hoevele weersvoorspellingen werden uit den mond der kinderen vernomen, waarover Vader en Moeder hartelijk moesten lachen. Voortdurend klonk de vraag: „Vader, Moeder! wat dunkt u er van? Zou het op tweeden Paaschdag mooi weer zijn? waarop dan steeds het antwoord luidde: „Kindertjes! dat weten wij immers niet. Regen en zonneschijn, wind en wolken gehoorzamen aan de stem des Heeren. Wat *Hij* gebiedt, zal geschieden. Wij moeten afwachten.”

Koud en guur waren de nachten van de Aprilmaand, waarin het Paaschfeest zou gevierd worden; maar overdag, als de zon helder scheen, was het in de lucht {dikwijls zeer zacht en lieflijk. De kinderen kregen dus al meer en meer hoop, dat het met de Paaschdagen wel goed weer zou zijn, vooral omdat de hemel zoo helder bleef.

Eindelijk was de eerste Paaschdag aangebroken. Des morgens ging bijna de geheele familie naar de kerk, en hoorde daar opnieuw de heerlijke boodschap verkondigen van de opstanding van den Heere Jezus uit de dooden. 's Middags gingen de kinderen naar de zondagsschool en kwamen daaruit vol blijdschap thuis, omdat zij van hun onderwijzeres ieder een klein mooi boekje ten geschenke hadden ontvangen, waarin, volgens haar zeggen, veel heerlijks moest staan over den Heiland van zondaren, die dood was, maar na drie dagen als Overwinnaar uit het graf opstond.

Veel vroeger dan gewoonlijk gingen zij dien dag ter ruste. De zon was nog niet ondergegaan, en de vogeltjes tjlpten nog in de boomen. Moeder geloofde, dat zelfs de kippen nog niet eens op stok zaten. Hoe ongaarne zij anders vroeg naar bed gingen, het was thans een ander geval. Vrij mocht de zon dien avond zonder hen in het Westen ondergaan — morgen ochtend zouden zij haar te vlug af wezen: dan zouden *zij* haar eens verschalken en haar verschijning in het Oosten met gejuich begroeten.

Te vier ure zou Vader hen komen wekken, tenminste als zij dan niet al wakker waren. Stil, heel stil zouden zij zich aankleeden, want broërtje moest blijven slapen. Het spreekt van zelf, dat zij beloofden zich trouw daaraan te zullen houden.

Nog één blik werd naar den helderen hemel geworpen, nog ééne bede om schoon weder voor den dag van morgen opgezonden tot Hem,

Die wolken, lucht en winden
Wijst spoor en loop en baan —

en *toen*, toen legden zij hun hoofdjes op het kussen neder en sliepen, terwijl de zangers in de boomen hun avondlied zongen, vol blijde verwachting in.

Het kostte Vader niets geen moeite om de jongens 's morgens wakker te krijgen. Op één enkel woord ontwaakten zij en herinnerden zich tegelijkertijd, waartoe deze vroegtijdige wekstem hun in de ooren klonk.

Met een luiden vreugdekreet wilden zij opspringen, maar een waarschuwend „st st!” deed hen aan de afspraak denken. Zij bedwongen daarom hun vreugde en zouden nu hun juichkreten maar voor buiten bewaren.

„Och, kijk die lieve kleine Hanna nog eens lekker slapen,” fluisterde Moeder. „Het is eigenlijk jammer om haar wakker te roepen. Zouden wij haar niet laten liggen?”

„Neen, Moeder! zij zal zoo erg bedroefd zijn, als zij wakker wordt, en wij weg zijn,” antwoordde Jacob

met een vergeefsche poging om, evenals zijne moeder, op fluisterenden toon te spreken. Nog harder dan gewoonlijk klonk zijn, toch al niet te zachte, jongensstem: „Och, Moeder! zij zal dan zoo verschrikkelijk gaan huilen.”

„Stil toch, jongen!” sprak Moeder. „Praat maar liever gewoon, en trek al vast je kousen aan.”

„Wil *ik* haar wakker maken?” vroeg Joost. „*Ik* kan dat zonder leven te maken. Ik gooi alleen maar een glaasje water in haar gezicht.”

Dat koude middel werd natuurlijk aanstonds verworpen.

Moeder trok eerst het gordijn eens op, om naar buiten te zien; en het leek haar toe, dat de kleine meid, warmpjes ingestopt, wel mee kon gaan. Toen ging zij naar het bedje toe, streek liefkozend over Hanna's krullebol, en riep haar toe: „Hanna! zul je niet meegaan? 't Is mooi weer, meisjelief!”

Kleine Hanna draaide zich om, alsof zij nog een heerlijk dutje wilde doen. Hoe jammer haar moeder het ook vond, om haar uit den slaap te wekken, zoo deed zij dat toch; maar zij deed het zacht, zooals alleen een moeder kan doen.

Vader, die van alles een aandachtig, stilzwijgend getuige was, zeide toen: „Nu denk ik onwillekeurig aan de verswoorden:

„Ontwaak, gij die slaapt en sta op uit de doën!

„En Christus zal over u lichten!

„Zoo wekt u, zoo dringt u, als Heiland, Gods Zoon,

„Eer Hij u als Rechter komt richten.”

Wanneer onze kleine meid zich niet laat wekken, dan zal zij het licht van de opgaande zon niet zien. Zoo zal ook een ieder, die zich door den Heere Jezus niet laat wekken uit den slaap der zonde en des doods, het ware licht, dat Christus van den hemel heeft gebracht, niet aanschouwen, maar in de duisternis *blijven.*”

„Hanna, liefje! je moogt meegaan met Vader en de broertjes, om de zon te zien opgaan. Word toch wakker!” riep Moeder, zoo luide als zij eenigszins durfde, om broertje niet wakker te maken. Tegelijkertijd tilde zij de kleine slaapster omhoog, die nu eindelijk de oogjes half droomend opendeed. Maar toen Hanna Moeders vraag hoorde: „Moet ge dan de zon niet zien opgaan?” scheen alles haar op eenmaal in de gedachten te komen; en toen haar moeder nog vroeg, of zij maar liever wilde blijven slapen, wreef zij haastig de oogjes uit en was voorgoed klaar wakker.

Spoedig kleedde Moeder haar aan. Nadat allen hun morgengebed gedaan en een hapje gegeten hadden, namen de broertjes hun trommel met broodjes in de

hand, terwijl Vader de sinaasappelen in de ruime achterzakken van zijn jas borg. Van Moeder werd een hartelijk afscheid genomen, en . . . het gezelschap toog op weg.

Het was nog doodstil op straat. Alle winkels waren nog gesloten. Alleen de voetstappen van een paar politieagenten en van enkele personen, die zeker hoognoodig ergens vroeg moesten zijn, vernam men hier en daar. Het was voor de kinderen, alsof zij in een geheel onbekende stad liepen; zoo vreemd en ongevoon leek hun alles toe, nu de gewone bedrijvigheid en drukte, die over dag in de straten heerschten, werden gemist.

De duisternis viel den kinderen eerst op, toen zij de stad, die door gaslantarens verlicht werd, achter den rug hadden en den landweg insloegen, die naar het plekje leidde, waar Vader den opgang van de zon wilde afwachten. De weg scheen hun in de duisternis eene lange grijze streep toe, en de boomen langs den weg en in de verte zagen als dreigende zwarte reuzen op hen neder. Van de weilanden aan weerszijden was nog zoo goed als niets te zien. Hoe was het mogelijk, dat ditzelfde landschap over weinige uren zich baden zou in een stroom van zonnelicht, waardoor de donkere velden zich helder groen

aan het oog zouden vertoonen, en de zwarte boomen zouden blijken getooid te zijn met een schat van lichtgroene blaadjes en zwellende bloesemknoppen? Neen, niemand kon zich dat voorstellen; — allerminst kleine Hanna, die zich dicht tegen haar vader aandrong, en eensklaps, na een poosje dapper voortgestapt te hebben, met een diepen zucht en op angstigen toon vroeg: „Vader! zal het vandaag wel echt licht worden?”

Joost en Jacob moesten om deze vraag hartelijk lachen, want zij herinnerden zich niet, dat er ooit een dag in hun leven was geweest, waarop de zon *niet* was opgegaan. Evenmin hadden zij ooit gehoord, dat in vroegere eeuwen de zon zoo nu en dan des morgens *niet* verreezen was.

„Wat een klein dom ding is toch die Hanna!” lachte Jacob, die altijd het hoogste woord voerde. „Het spreekt immers *vanzelf*, dat het elken morgen licht wordt.”

Hanna, die zich anders niet zoo heel gauw iets van haar broertjes aantrok, begon nu om Jacobs woorden haast te huilen. Daar kwam nog bij, dat zij niet goed was uitgeslapen, en dat de nachtelijke wandeling haar niet zoo goed beviel, als zij zich had voorgesteld. Dat alles bij elkaar bracht haar geheel van de wijs.

„Hanna is niet zoo dom, Jacob!” zeide mijnheer Van der Gilt. „Ik vind haar vraag eer verstandig dan dom.”

„Maar Vader! spreekt het dan niet *vanzelf*, dat het strakjes weer licht zal worden? Dat heeft immers elken dag plaats!”

„O zeker, mijn jongen! de zon zal straks wel voor den dag komen; daar behoeven wij geen oogenblik aan te twifelen. Ook is dat geen wonder meer in onze oogen, daar wij zulks elken dag zien gebeuren. Wij raken aan het groote en verhevene in Gods schepping, helaas! al te veel gewoon. Dat onze kleine meid, die voor het eerst een indruk krijgt van de macht der duisternis, zich verwonderd afvraagt, hoe alles nog licht zal worden, is waarlijk geen bewijs van domheid, maar van het tegenovergestelde. Zij toont op *haar* wijze goed na te denken; en ik vind het veel eer van *u* en van duizenden andere groote en kleine menschen dom, dat zij steeds den mond vol hebben van de niets zeggende woorden: „Dat spreekt immers *vanzelf*!...” Waarom spreekt het zoo *vanzelf*, dat het straks licht zal worden? Kinderen! het *zal* licht worden, wanneer het God behaagt *Zijne* zon te doen opgaan over ons. Als dát niet geschiedt, *blijven* wij in duisternis.

Maar bij Hanna's woorden dacht ik toch ook nog

aan iets anders. Vele christenen, die goed hun verstand hebben, spreken als zij. Zij zijn er van overtuigd, dat God hun wegen leidt; maar zoodra zij zich in gevaar of nood bevinden, slaat de schrik hun om het hart. Het is hun, alsof op den donkeren nacht, waarin zij zich bevinden, nooit meer een heldere dageraad volgen zal. Als later ook in *uw* leven zulke donkere oogenblikken aanbreken, mijn lieve kinderen! denkt dan altijd terug aan dezen morgenstond. Niet moeielijk zal u dat vallen, want het gezicht van Gods vriendelijke zon, die uit de nevelen oprijst, en deze alle verdrijft, en het gansche aardrijk met haar licht vervult, zult gij niet kunnen vergeten: daarvoor is het te indrukwekkend."

„O, daar kraait de haan!" riep Jacob uit, terwijl hij stilstond, om te luisteren uit welke richting het geluid kwam.

„Dat is het teeken, dat de zon haast komen zal, niet waar, Vader?" vroeg Joost.

Nog eens en nog eens weerklonk het gekraai door den stillen nacht; en spoedig daarop hoorde men dergelijke geluiden van alle kanten, want men was nu aan een plaats gekomen, waar zich verscheidene boerderijen bevonden.

„Ik weet, wat het gekraai van den haan beteekent," zeide Hanna, die bij het vernemen van deze levens-

teekenen uit het dierenrijk scheen op te leven. Het beteekent *berouw*."

„Wat?" riep Jacob, en, evenals eenige oogenblikken te voren, lagen hem de woorden op de lippen: „Hanna! wat ben je toch dom!" maar wijselijk hield hij deze woorden in, want Vaders vermaning lag hem nog te versch in het geheugen.

„Ja, heusch, het beteekent *berouw*," ging Hanna voort, moedig omdat zij ditmaal geen verdere tegenspraak ondervond, „want Petrus kreeg dadelijk berouw, dat hij den Heere Jezus verloochend had, zoodra hij den haan hoorde kraaien."

„Maar daarom beteekent het gekraai van den haan nog geen berouw, is 't wel, Vader?" vroeg Jacob. „Het beteekent alleen, dat de morgenstond in aantocht is."

„Ja, *dat* beteekent het," antwoordde Vader. „Ik geloof evenwel, dat, als alle menschen en kinderen door elk hanengekraai aan hun zonden herinnerd werden, evenals Petrus, en berouw daarover gevoelden, en om vergeving vroegen, dit gekraai het gezegendste geluid zou zijn, dat ooit over het aardrijk kon weerklinken. Hanna heeft toch ook een beetje gelijk. Het berouw van Petrus en het hanengekraai staan met elkander in eenig verband, niet waar, Joost?"

„Ja, Vader! want de Heer Jezus had op weg naar Gethsemané tot Petrus gezegd: „Eer de haan tweemaal gekraaid zal hebben, zult gij mij driemaal verloochenen.”

„Goed, Joost!” antwoordde mijnheer Van der Gilt. „Aan dat alles dacht Hanna zoo even. Ik zie met genoegen, dat mijn kleine meid zoo goed op Zondagschool oplet. *Zij* was toch de *eerste*, die bij het hanengekraai aan Petrus dacht.”

„Van Petrus en het kraaien van den haan heeft *Moeder* mij verteld,” haastte zich Hanna te zeggen.

„Zoo, mijn kind! heeft *Moeder* u dat verteld? Dan hebt ge toch een lieve moeder, die u zulke goede dingen leert. Ik geloof, dat ge daarom wel veel van haar zult houden — of niet?”

„Ja, Vader! heel veel,” antwoordde Hanna, „maar van *u* ook; van *Moeder* en van *Vader* evenveel.” En met deze woorden gaf zij haar vader een kusje op zijne hand.

Hoewel de zon nog niet aan de kimmen was verzezen, zoo was het toch langzamerhand wat lichter geworden. Reeds hier en daar werden in de boerderijen en stallen de lichten, wier schijnsel door de ruiten kon gezien worden, uitgedoofd. Tevens ontwaakte overal meer leven en bedrijvigheid. Allerlei geluiden drongen tot de ooren van vader en kinderen door.

Bijna op elk boerenerf, dat zij voorbijgingen, hoorden zij het knarsend geluid van de waterpomp en het gerammel van ketels en emmers, terwijl stemmen van vrouwen en mannen daar onderdoor werden gehoord. Ook de vogels in de boomen en heggen gaven blijk van hun tegenwoordigheid. Vroolijk deden zij hun eersten morgenzang hooren.

De duisternis zwichtte al meer en meer voor den naderenden morgenstond, een zeker bewijs, dat de Koningin des hemels in aantocht was. Met vaste, maar nog onzichtbare hand begon zij het zware gordijn van den nacht terzijde te schuiven, zoodat van lieverlede het uitzicht ruimer, en de omtrekken duidelijker werden. Heel in de verte, in het Oosten, begon de hemel zich op een kier te openen, en zag men reeds door de nauwe opening een rozeroode lichtstreep.

„Wij moeten een weinig aanstappen,” sprak de heer Van der Gilt, „anders zal de zon het nog van ons winnen.”

Op deze woorden versnelden allen hun schreden, totdat zij op de lage heuvelen gekomen waren, vanwaar zij het ruimste uitzicht hadden op het Oosten.

„Wij kunnen niet in het gras gaan zitten, want dat is zoo nat, alsof het geregend heeft,” sprak Vader. „Aanstands zult gij zien, hoe de dauwdroppels fonkelen als zuivere diamanten.”

Daar de heuvelen een geliefde wandelplaats waren voor de bewoners der omstreken, zoo was er hier en daar een ijzeren bank geplaatst. Op een van deze zette mijnheer Van der Gilt zich met zijn kinderen neder.

Een wazige nevel hing over de velden; een nevel, dien men thans eerst goed bespeuren kon, en die voortgolfde tot aan den verren gezichteinder; maar wie nauwkeurig en geduldig achtgaf, merkte toch wel, dat hij allengskens optrok. Van de sterren aan den hemel waren er nog maar enkele flauwtjes zichtbaar.

De spanning van de kinderen werd steeds grooter, naarmate de lichtstreep in het Oosten breeder en langer werd. Naar aller meening kon het thans niet lang meer duren, of de zon moest in glans en luister verschijnen.

Juist gaf mijnheer Van der Gilt den raad, om nog even een broodje te eten, toen Joost, die onafgebroken in dezelfde richting gestaard had, plotseling opsprong en vol verrukking uitriep: „Daar is de zon. Kijk, kijk, daar is zij!”

Ja waarlijk, daar verrees de zon, in pracht en majesteit. Als een ronde gloeiende schijf dook zij op, naar alle kanten licht uitstralende. Weg waren de verschrikkingen van den nacht. Het licht had voor goed getriomfeerd, De zon steeg al hooger en hooger,

met haar gouden stralen hemel en aarde kleurende. De kinderen staarden in een zee van licht.

O, wat zag alles er nu anders uit, dan toen zij hun woning verlieten. Hoe helder was de hemel, hoe roze-rood gloeiden de morgenwolkjes in het luchtruim. Hoe ver en onbeneveld was het uitzicht over de groene velden, waar — precies zooals Vader voorspeld had — de dauwdroppels als diamanten fonkelden. Hoe onbeschrijfelijk liefelijk begon er alles in de natuur uit te zien; hoe overweldigend schoon had Gods lieve zoon alles gemaakt.

„O, hoe heerlijk, hoe heerlijk!” juichten de kinderen, terwijl zij met blijde aangezichten en vroolijke kreten de Dagvorstin begroetten. „Vader! dat zouden wij wel elken dag willen zien,” riepen zij om strijd.

„Ziet ge nu wel, dat de zoon ter bestemder tijd verrezen is, Hanna?” vroeg mijnheer Van der Gilt. „Zoolang de aarde zal bestaan, behoeft gij aan den dagelijkschen opgang van de zoon niet te twijfelen, evenmin als aan Gods trouw en liefde over ons. God zelf heeft eenmaal den op- en ondergang van dat majestueuse hemellichaam geregeld.

Maar er is nog een andere nacht, dan die in de natuur, kinderen! Een nacht van onwetendheid, van zonde en dood, waarin van nature alle menschen rondwandelen; en *die* nacht ware over de arme

menschenwereld blijven hangen, indien het licht der wereld, Jezus Christus, niet op aarde ware gekomen en uit het graf verreezen. Wordt een ieder onzer in die geestelijke duisternis geboren — de Heiland verklaart zelf: „Ik ben tot een Licht in de wereld gekomen, opdat een iegelijk, die in Mij gelooft, in de duisternis niet *blijve*.” Toen de Heere Jezus, na Zijn verlossingswerk op Golgotha, op Paaschmorgen uit het graf opstond, bracht Hij uit dat graf licht en leven voor elke ziel, die naar vergeving van zonden en gemeenschap met God smacht. Voor Maria Magdalena en voor al Zijne discipelen is Hij steeds geweest, wat de opgaande zon is voor het in nachtelijk duister gehulde aardrijk. Zie eens, hoe *nu* eerst het ware leven, de ware blijdschap overal ontwaakt. Zoo kunnen ook wij eerst spreken, dat wij waarlijk leven en waarlijk vroolijk zijn, als het Licht der wereld ook in *ons* hart is opgegaan.”

De kinderen zagen opnieuw in de richting, waarheen hun vader wees. De zon had alles wakker gekust uit de doodsche rust van den nacht. Alles was ontwaakt, blij en vroolijk. De lammetjes in het vochtige veld huppelden met dartele sprongen door het frissche gras. Kleine insecten gonsden vroolijk rond, en in de twijgen der boomen werd het gezang der vogels al luider en luider.

Alles was veel schooner en bekoorlijker, dan de

kinderen zich hadden voorgesteld. Waarlijk, zij hadden niet gedacht, dat de zon zulk een geduchte verandering aan de aarde vermocht te schenken. De woorden van hun vader misten evenmin hun uitwerking op het voor indrukken vatbare kinderhart.

„Komaan!” zeide hun vader, toen zij nog een poosje hadden zitten rondkijken, „eet nu maar het overige van uw broodjes op, en daarna de sinaasappelen.”

„Gaan de buitenmensen elken dag op een bank zitten, om te kijken, hoe de zon opkomt, Vader?” vroeg Hanna.

„O, heden neen,” antwoordde mijnheer Van der Gilt, „misschien kijken zij er wel in 't geheel niet naar. Vooreerst hebben boeren altijd druk werk. Als wij stedelingen over opstaan gaan *denken*, dan hebben zij al een uur of drie werk achter den rug. En bovendien, aan al wat wij menschen elken dag kunnen zien of hooren, raken wij zóó gewoon, dat het ons eindelijk weinig of niets meer treft. Leven er niet duizenden ouden en jongen, die elke week, misschien elken dag vernemen, dat er behoud en zaligheid voor hen te verkrijgen zijn bij den gestorven, maar ook opgewekten Heiland; maar die zich daar even weinig om bekommeren, als de menschen, die zoo druk aan den arbeid zijn of nog liggen te slapen, zich bekommeren over het opgaan der Zon? Het Licht der wereld is eens

op Paaschmorgen verreezen, maar nog is het duister in zoovele harten.

„Hoe zalig is het volk dat naar Uw klanken hoort.”

„Joost, zeg dat vers eens verder op!”

De knaap vervolgde:

„Zij wand'len, Heer! in 't licht van 't god'lijk aanschijn voort;
Zij zullen in Uw Naam zich al den dag verblijden;
Uw goedheid straalt hun toe, Uw macht schraagt hen in 't lijden;
Uw onbezweken trouw zal nooit hun val gedoogen,
Maar Uw gerechtigheid hen, naar Uw woord, verhoogen.”

Toen de Heer Van der Gilt met zijn kinderen, na het nuttigen van hun morgenbrood, langs denzelfden weg naar huis terugkeerde, was het hun, of zij in een andere wereld liepen. Hoe rein, hoe liefelijk, hoe schoon en hoe bloeiend was de natuur! Geen donkere schaduwen meer. Geen vreeze meer in Hanna's hart. Geen gevaar meer om van den rechten weg af te dwalen. Nog telkens keerden de kinderen zich om en zagen de zon zoo vriendelijk aan, want aan die zon was immers al dat goede te danken.

Toen zij het einde van den landweg bereikt hadden, riep de vader zijn kinderen nog eens tot zich, en zeide: „Kinderen! vergeet dezen Paaschmorgen nooit. Onthoudt het voor uw gansche leven: Wat de zon

is voor onze aarde en voor ons natuurlijk leven, is Christus voor de verloren menschenwereld. Zonder Hem: duisternis, vrees, dood en verderf. Maar Hij, de Zonne der gerechtigheid, die de zonde en den dood heeft overwonnen door Zijn lijden, sterven en opstanding, brengt ons licht en blijdschap, vergeving van zonden en vrede des harten, eeuwig leven en zaligheid aan. Welk een zegen, dat wij die Zonne der gerechtigheid mogen kennen. Laat ons het aangezicht voortdurend naar haar richten, en bidden dat het licht van den eeuwigen Paaschmorgen ons eenmaal beschijnen moge.

En wat deze aardsche zon betreft, — laat zij steeds voor u *blijven* het welsprekendst zinnebeeld van Jezus Christus:

Het Licht der wereld.

